

”Kanske är det hotet om massförintelse och total utplåning av verkligheten som på detta sätt gör den ’individuella’ döden till en tröstgrund; tanken på en alldeles egen död tycks få ett specifikt värde.”

Willy Granqvist. *Samlade skrifter del 1*.

Han la ned vattenflaskan i väskan. Att dricka lite innan man börjar gå var nödvändigt, tänkte han. Belle hade just åkt därifrån, han stod på parkeringen helt ensam, våren hade just börjat blomma. För bara en månad sedan hade skogen varit snötäckt, nu var den istället varierande nyanser av grönt, allt från harsyrans ljusgröna nyans till en mycket mörkare och djupare grön bland mossan och tallarna. Gräset var ännu vått då solen knappt gått upp. Han vände sig om och såg sin älskades bil försvinna långt borta på grusvägen. Han ville en sista gång få känna någon sorts kontakt med henne. Han drog in ett djupt andetag av den friska men tjocka skogsluften och började gå.

Han hade bedragit alla. Från Ada, brukspatronens fru ända till sin käraste Belle. Men det hade varit så lätt att börja! Överklassen, de som inte ens kunde upprätthålla sina egna påhittade strukturer. Alla bör vara trogna tyckte de, men i själva verket var det de som var minst trogna. Hon hade kommit in till honom om nätterna, först för att bara beklaga sig över sin otrogne man och senare när Rufus hade åldern inne, för betydligt mer fysiska aktiviteter. När han sedan, vid 22 års ålder, började spekulera i att flytta från orten så lovade Ada honom en mycket god summa pengar för att stanna och vara hennes älskare. Rufus hade inga djupare känslor för Ada, han ville helst bara driva runt, skriva musik, träffa människor och leva. Å andra sidan behövde han pengar för att kunna ha denna livsstil, så han tog emot det första gaget, och gav sig sedan av utan att säga något.

Han hade gått i några timmar, liksom berusad av den mjuka, mustiga, talldoftande luften. Detta, blandat med solstrimmorna. Solstrimmorna som kastade sig mellan grenarna och då och då stack så ljuvligt i hans ögon, det kunde driva honom framåt och låta honom försvinna iväg i sitt eget sinne i evigheter. Han hade sedan ett bra tag velat stanna för att äta mat men inte vågat av rädsla för att inte få tillbaka det här flytet. Så rädd för att stanna upp och se över sin resa, i tron att han skulle se för många fel och omöjligheter.

Han hade för vad som verkade vara mycket länge sedan, beslutat sig för att bege sig till huvudstaden och delta i studentupproren. Väl där kallade han sig själv för Rufus. Trots att han höll med om allt upproren stod för, och att alla gjorde allt de kunde, så lades det hela ned samma vecka som han hade anlänt. På orten där han tidigare bott hade han haft en viss attityd men nu i storstaden var

han bara en ung förvirrad pojke med ovanligt tjockt skägg. Det var nu Ingrid kom in. Hon lärde honom att navigera i stadsmiljön då hon tog honom till sin hemstad i centrala Gästrikland. Hon brukade säga att han hade något speciellt, att det fanns något i hans ögon, detta gav honom snart attityden tillbaka. När han nu ser tillbaka på den tiden så känner han ett starkt förakt mot sig själv. Den där pojkvasken som tittade på bilder av Bob Dylan och försökte härma honom så diskret han kunde, som tänkte att det var det arroganta beteendet som skapade en poet och hans poesi.

Mörkret hade nu börjat falla, han tände en cigarett där han satt på ett stort stenblock bredvid en klarblå bäck som slingrade sig ned mot foten av berget. Härifrån fortsatte bäcken ett par mil upp mot platsen där den forna vinterns snö hade samlats, packats, och blivit till block av is. Högt bland topparna. Men än så länge var skogen tät. Tät, djup och fuktig. Den grå yllefilt låg utbredd bredvid ryggsäcken. Han tog fram boken han tagit med sig. ”Människan är född fri och överallt är hon i bojar.” Denna enkla mening, som hade präglat hela hans världsbild. Detta som gett honom sitt samhällsförakt. Han fortsatte, ”Den första människa som inhägnade ett stycke mark, kom på att säga ’Detta är mitt!’ och fann människor nog enfaldiga att tro honom, var samhällets verkliga grundare. Hur många brott, krig och mord; hur mycken olycka och fasa skulle inte den mänskliga rasen besparats om någon ryckt upp pålarna...” Om han hade någon gud var det Rousseau och hade han någon trosbekännelse var det dessa citat. Trodde han på något helvete så var det samhället och allt det osäkra och onaturliga, trodde han på ett paradiset var det skogen, skogen som representerade allt det som fanns innan och allt som var säkert. Natur, liv och död.

Biblioteket var det. Det som hade fått honom att bli en riktig typ, men sedan låtit honom se sanningen. Han hade fått veta av Ingrid att man kunde lyssna på LP skivor där. Där bland bokhyllorna hade han funnit en fåtölj bredvid en skivspelare som var kopplad till ett par groteska hörlurar. Där hade han suttit och jobbat sig igenom Bob Dylans diskografi gång på gång. Han hade läst alla texter och sett alla filmer om honom som han kunde komma över. Han fascinerades av Dylans arrogans, och fann det stilfullt. Han apade efter honom så bra han kunde, tills en dag då han träffade den som drog ned honom till jorden. Belle.

Han vaknade. Det var kallt men det störde honom inte. Man kunde ana lite frost över de mest skuggiga områdena men daggen var mest förekommande. Han åt ett äpple som han köpt på kooperativet innan resan. Det kalla bäckvattnet var ljuvligt smaklöst. Så rent. Det rann över hela detta skogsområde. Bäckan blev flera mindre bäckar ju längre den rann, som en uppochnedvänd trädskrona. Han ville till foten, självaste källan. Han stängde sin väska, fimpade och började gå.

Belle var en fransk modell som helt av en slump hamnat i dessa delar av landet och sedan blivit så kär i naturen och människorna och då bestämt sig för att stanna. Hon och Rufus hade förälskat sig i varandra. Under ett år kunde de knappt släppa varandra. Hon visade Rufus att det var de små kärleksfulla gesterna som betydde mest och inte ens "image". Han kände sig alltmer som en del av något större och mer som en riktig människa. All tomhet från förr var borta. Men när hennes agentur började ge henne allt fler uppdrag så började hon resa mellan länderna och Rufus fick alltmer egentid. Han återvände till biblioteket. Men denna gång för att upptäcka en annan patriark, Rousseau. Rufus började nu se samhället på ett alltmer cyniskt sätt och också känna att han och Rousseau var de enda som kände till sanningen. Alla dessa krig och dispyter mellan nationalstater, alla finanspolitiska överenskommelser. De var bara ett spel för gallerierna. Men alla andra bara köpte det. Han blev så trött på allt och det enda han ville göra vara att återförenas med naturen en gång för alla. Denna idé hade besatt honom. En tanke som aldrig ville lämna hans medvetna. Den fick var dag som gick utan att han återförenades med naturen att kännas mer och mer värdelös, bortkastad. Han ville vara där människan verkligen hörde hemma, återförenad med naturen. När han sa till Belle att han skulle vandra i några dagar hon förstod att allt inte stod rätt till men hon anade bara inte detta.

Han hade nått källan. Han la bort packningen, öppnade sig, lade sig i vattnet och lät sig spridas igenom skogens bäckdelta. Vattnet drog, det drog med sig honom, hans själ. Det var äkta. Belle svängde in på den lilla parkeringen, kollade på klockan. Halvfyra. Han sa att han skulle vara tillbaka vid fem så hon var lite tidig.